

**Și eu scriu despre cărți! (concurs de recenzii de carte)**

## ***Pe frontul de vest nimic nou*, de Erich Maria Remarque**

**Teofana Profir, 16 ani**

Autorul Erich Maria Remarque (pseudonimul literar al lui Erich Paul Remark) este recrutat la 21 noiembrie 1916 în batalionul de rezervă al Regimentului de infanterie 78 și trimis pe Frontul de Vest. La 31 iulie 1917 este rănit - la piciorul stâng, la brațul drept și la gât - de schije de la o grenadă, dar supraviețuiește. Pe fondul acestor trăiri tulburătoare, scrie cartea *Pe frontul de vest nimic nou*, ce pare a-și avea rădăcinile în trecutul și subconștientul său. De altfel, similitudinile dintre numele personajului principal și ale locului în care s-au petrecut mare parte din întâmplări nu par a fi tocmai coincidențe...

În cele 267 de pagini ale cărții sunt prezentate greutățile și ororile Primului Război Mondial prin care trece un tânăr de doar 20 de ani, pe nume Paul Baumer.

Transformările produse de această luptă devin mai evidente în momentul în care soldatul pleacă în permisie pentru puțin timp și constată că nu se mai poate acomoda cu pacea, liniștea locului natal, întrucât simte la fiecare pas amenințările războiului, are impresia că aude în jurul său obuze.

Totodată, fragilitatea ființei umane este sugerată și într-un episod foarte explicit. Paul, întâlnindu-se într-un local din apropierea casei sale cu vechi amici, mult mai bătrâni decât el, se simte pus la zid și judecat pentru faptul că țara sa, pentru care luptă, are pierderi uriașe și se află într-o situație nu prea bună. Bărbații respectivi încep a-și da fiecare cu părerea cum ar fi mai bine să se procedeze, fără a lua în seamă dificultățile întâmpinate de soldați în timpul luptei.

Romanul urmărește și felul în care acești tineri băieți, veniți la luptă cu aspirații însemnate, încep a vedea realitatea cu alți ochi, când prietenii lor mor unul câte unul, fără a se mai putea apăra. Tragicul acestei situații afectează pe fiecare din ei într-o anumită măsură și produce schimbări semnificative în comportamentul fiecăruia. O secvență foarte potrivită pentru acest context este reprezentată de:

- „-Războiul ne-a stricat. Nu mai suntem buni de nimic.

Are dreptate. Nu mai suntem tineri. Nu mai vrem să cucerim lumea. Suntem niște fugari. Fugim de noi înșine. De viața noastră.”(pag.84)

Trecând peste aceste aspecte, prietenii pe care și-i face acolo: Kantorek, Tjaden, Albert îl ajută să lupte în continuare și să rămână în viață în aceste situații dramatice, susținerea lor având un rol foarte important. Tineri fiind, se aventurează în a descoperi cât mai multe locuri și lucruri, își împart mâncarea și se ajută reciproc. Un episod ce m-a marcat profund este acela când Paul îl duce în spate pe Kantorek, rănit grav la picior, până la punctul de pansare, aflat în spatele frontului. Din nefericire, bărbatul suferind moare pe drum, săgetat în cap de o altă schijă, fapt

observat abia la destinație. Paul își dă seama încă o dată de incontestabila nesiguranță la care este supus fiecare luptător.

După aceste întâmplări imprevizibile, tânărul sfârșește cu puțin timp înainte de a se încheia pacea, fapt atât cutremurător, cât și demn de milă pentru un tânăr ce a luptat neobosit în a-și apăra țara. Citat:

- „A căzut în octombrie 1918, într-o zi care s-a scurs atât de liniștit pe întregul câmp de luptă, încât comunicatul oficial s-a putut mărgini la sentința: *Pe frontul de vest nimic nou.*

A fost găsit cu fața în jos, răsturnat în țărână, ca și cum ar fi dormit. Când l-au întors, au văzut că nu s-a chinuit mult; trăsăturile lui aveau o expresie atât de senină, încât părea aproape mulțumit.”(pag.267)

Cartea este una ce merită citită!

V-o recomand și vouă!